

nesker, der befinder sig i et vakuum mellem to kulturer. Den ene kultur har lidt svært ved at forstå, hvorfor de ikke lever i den, og den anden kultur har de derimod svært ved at blive optaget i. Derfor skaber de deres egen fælles identitet i disse gadebänder, og de bliver derved en del af samfundets problem.

Skal man det til livs, bliver man altså nødt til at bruge andre virkemidler end straf, bl.a. at inddrage de erfaringer, som man visse steder lokalt har gjort, f.eks. at ansætte en specialkonsulent og etablere frivillige forældrenetværk.

Voldsproblemerne skal tages alvorligt, og det er derfor også vigtigt, at regeringen til stadighed holdes i ørerne, således at bekæmpelsen af vold bliver prioriteret endda meget højt.

Elisabeth Arnold (RV):

Dansk Folkeparti har stillet det meget udmærkede spørgsmål til justitsministeren: »Hvad kan regeringen oplyse om voldskriminaliteten, og hvilke initiativer agter regeringen at iværksætte for at få volden ud af Danmark og skabe større tryghed i samfundet?«

Jeg synes, at justitsministeren i sin svartale gjorde meget udmærket rede for alt det, der er foretaget allerede på nuværende tidspunkt gennem de to voldspakker, der er vedtaget i Folketinget i 1994 og 1997. Jeg synes også, det fremgik meget klart, at uanset hvordan man fortolker statistikken, er der brug for et meget bredt spektrum af initiativer, der går på det retspolitiske, der går på det politimæssige, der går på det forebyggende, der går på aktiviteter både fra myndighedernes side og fra de involveredes pårørende, deres naboer, lokalsamfundet, frivillige kræfter, foreningslivet, med andre ord en meget, meget bred vifte af initiativer.

Problemet med at skabe større tryghed er måske i virkeligheden nok det allersværeste. Hvem er det, der er mest udsat for vold? Ja, det er, som al statistik viser, unge mænd, der går på værtshus, og som kommer hjem sent om natten og måske har drukket for meget. Og så er det de kvinder, der har voldelige mænd i ægteskabet, og dér er vi tilbage i statistikken igen.

Når voldsanmeldelserne stiger, er det så, fordi volden er steget, eller er det, fordi folk er blevet mere trygge ved at anmelde vold, fordi de ved, at der faktisk bliver gjort noget ved den anmeldelse? Når voldsdommene stiger, er det så, fordi opklaringsprocenten er blevet større, eller er det, fordi kriminaliteten er blevet større?

Statistik er et meget vanskeligt instrument at håndtere, og vi kan næsten alle sammen finde tal i statistikken, som passer i vores eget kram. Jeg skal derfor undlade at gå ind og fortolke statistikken. Det er der flere der har gjort før mig. Men faktum er i hvert fald, at de grupper, jeg har nævnt her, de unge mænd, som går på værtshus, og kvinder i voldelige ægteskaber, er dem, der er mest udsat for vold i vores samfund.

Det, der er gjort, er som sagt, at der er taget en meget bred vifte af forskellige initiativer både af den ene og den anden slags. Men det er naturligvis sådan, at hvert eneste voldstilfælde, der registreres i Danmark, og såmænd også dem, der ikke registreres, er for meget – alt er for meget – men jeg tror ikke, at Dansk Folkeparti, som er forespørgerne i den her debat, kan give opskriften på, hvordan vi fjerner hvert eneste enkelte voldstilfælde i Danmark.

Det er altså ikke noget, vi kan håbe at få som mål. Det er ikke realistisk. Vold har eksisteret i samfundet til alle tider, og den vil fortsat eksistere. Folk kommer op at skændes, folk drikker sig fulde, folk bliver aggressive over for hinanden, og der vil være jalosidramaer, problemer i familien og mange andre ting. Der er grænser for, hvad vi kan forhindre med initiativer fra det offentliges side.

Men vi er fra radikal side meget indstillet på at fortsætte ad den vej, som justitsministeren allerede har beskrevet: med at opmuntre også de frivillige initiativer som f.eks. fædregrupper og andre i lokalsamfundet, som er med til at forebygge bandekriminalitet og til at forhindre, at unge mennesker kommer ud i en kriminel og voldelig løbebane.

Det næste spørgsmål er så, hvad Dansk Folkeparti gør for f.eks. at skabe større tryghed i samfundet. Da må jeg sige, at Dansk Folkeparti tager prisen som den mest hykleriske forsamling mennesker, jeg kender. Det er en sammenblanding af løgn, fejlцитater og manipulation, når Dansk Folkeparti i deres antivoldskampagne bruger gamle lovovertrædelser og rykker dem ind i annoncerne, som om det var forbrydelser, der var sket i går.

F.eks. er der i Ekstra Bladet den 30. oktober 1998 i en annonce beskrevet en reportage, som beskriver en voldsepisode i et københavnsk sydvestkvarter. Artiklen konstaterer, at gerningsmanden er på fri fod. Det er for så vidt korrekt, men det, der ikke står, er, at historien er 3 år gammel, og voldsmanden blev anholdt